

KWIECIEŃ 2024

ZMIANY W PRAWIE I PODATKACH / AKTUALNOŚCI

Ustawa o systemie kaucyjnym w wykazie prac legislacyjnych Rządu

19 kwietnia w wykazie prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów opublikowano informację na temat projektu nowelizacji ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (nr UD 45). Jest to pierwszy z dwóch planowanych przez Ministerstwo Klimatu i Środowiska projektów zmian w systemie kaucyjnym. Za opracowanie projektu odpowiedzialna jest Pani Anita Sowińska – Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Klimatu i Środowiska.

Z informacji opublikowanych na stronie Kancelarii Prezesa Rady Ministrów wynika, że projekt ma na celu doprecyzowanie przepisów dot. wydawania, cofania i zmieniania zezwolenia na prowadzenie systemu kaucyjnego. Zmiany podyktowane są przede wszystkim zgłaszanyymi do Ministerstwa Klimatu i Środowiska wątpliwościami dotyczącymi uruchomienia systemu kaucyjnego i zasadami związanymi z jego prowadzeniem.

Zmiany proponowane przez Ministerstwo Klimatu i Środowiska mają dotyczyć:

- / dookreślenia treści wniosku o wydanie zezwolenia na prowadzenie systemu kaucyjnego, m.in. o wymagane dokumenty;
- / wyznaczenia w zezwoleniu na prowadzenie systemu kaucyjnego terminu uruchomienia systemu kaucyjnego. Zgodnie z założeniami termin ten nie może być dłuższy niż 24 miesiące od dnia wydania zezwolenia;
- / wprowadzenia mechanizmu przekazywania informacji umożliwiających nadzór nad systemem kaucyjnym przed i po jego uruchomieniu;
- / wskazania, że decyzje wydawane przez Ministra Klimatu i Środowiska mogą otrzymać rygor natychmiastowej wykonalności;
- / wprowadzenia regulacji mających na celu skrócenia i przyspieszenia postępowania dotyczącego systemu kaucyjnego;
- / określenia organu odpowiedzialnego za przeprowadzanie kontroli podmiotu reprezentującego przed i po uruchomieniu systemu. Ma być nim Wojewódzki Inspektor Ochrony Środowiska;

Rada Ministrów planuje przyjęcie projektu w II/III kwartale 2024 r.

Napój z dodatkiem kofeiny podlega podatkowi cukrowemu

Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie w Wyroku z dnia 4 kwietnia 2024 r., sygn. akt. III FSK 1590/23 uznał, że woda kokosowa z uwagi na dodatek kofeiny podlega opłacie w wysokości 0,10 zł w przeliczeniu na litr.

Spółka będąca importerem i wprowadzającym na rynek europejski naturalną wodę kokosową z dodatkiem ekstraktu z guarany zawierającym kofeinę, wystąpiła z wnioskiem o wydanie interpretacji indywidualnej w zakresie przepisów Ustawy o zdrowiu publicznym dotyczących podatku cukrowego. We wniosku wskazała, że oferowany przez nią do sprzedaży produkt zawiera wodę kokosową z dodatkiem cukru oraz ekstrakt z guarany i regulator kwasowości. Jej zdaniem napój ten jest w istocie sokiem kokosowym, który jako objętym zwolnieniem na gruncie art. 12b ust. 2 pkt 5 Ustawy o zdrowiu publicznym nie podlega opłacie, mimo że znajduje się w nim kofeina.

Z powyższym stanowiskiem nie zgodził się organ podatkowy. Uznał on, że o ile zawartość cukru w napoju nie wiąże się z koniecznością uiszczenia opłaty, to obecność kofeiny taki obowiązek nakłada.

Decyzję organu zaskarżyła Spółka, wnosząc skargę do WSA w Warszawie. Ten jednak nie przychylił się do stanowiska Spółki i oddalił skargę. Mimo to Spółka wniosła do NSA skargę kasacyjną.

NSA uznał, że skarga wniesiona przez Spółkę jest bezzasadna i przychylił się do dotychczasowego stanowiska WSA i organów podatkowych. Jednocześnie wskazał, że o ile napój objęty jest zwolnieniem w odniesieniu do znajdującego się w nim cukru, to zwolnienia tego nie można rozszerzać na kofeinę, z którą Ustawy o zdrowiu publicznym wiąże jasny obowiązek uiszczenia podatku.

Wyrok NSA w Warszawie z dnia 4 kwietnia 2024 r., sygn. akt. III FSK 1590/23, wyrok jest prawomocny

Nowe obowiązki dla podatników CIT – obowiązek przesyłania JPK CIT

Zgodnie z przepisami uchwalonymi w ramach tzw. ustawy Polski Ład od roku 2025 księgi rachunkowe będą prowadzone wyłącznie w oparciu o programy komputerowe. Zmiany w ustawie o podatku dochodowym od osób prawnych, które zaczną obowiązywać od 1 stycznia 2025 r., nakładają obowiązek przesyłania JPK CIT co roku, w terminie złożenia zeznania podatkowego.

W pierwszej kolejności obowiązek przesyłania JPK CIT obejmować będzie podatników CIT o przychodach przekraczających równowartość 50 mln euro oraz podatkowe grupy kapitałowe, jeżeli rok podatkowy tych podmiotów rozpocznie się po roku 2024. Podmioty takie będą zobowiązane przesłać organom podatkowym plik JPK CIT w terminie złożenia zeznania CIT-8.

Zgodnie z założeniami, począwszy od 2026 roku nowe obowiązki obejmą pozostałych podatników VAT którzy składają JPK_VAT, a od 2027 roku wszystkich podatników CIT.

Nowelizacja ustawy o rachunkowości podpisana przez Prezydenta RP

W dniu 16 kwietnia 2024 r. Prezydent RP Andrzej Duda podpisał ustawę z dnia 12 kwietnia 2024 r. o zmianie ustawy o rachunkowości oraz niektórych innych ustaw.

Celem nowelizacji jest transpozycja dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/2101 z dnia 24 listopada 2021 r. zmieniającej dyrektywę 2013/34/UE w odniesieniu do ujawniania informacji o podatku dochodowym przez niektóre jednostki i oddziały (Dz.Urz. UE L 249 z 01.12.2021, str. 1).

Przypomnienia wymaga, że dyrektywa 2021/2101 nakłada na duże przedsiębiorstwa wielonarodowe prowadzące działalność gospodarczą w Unii Europejskiej obowiązek ujawniania informacji o zapłaconym podatku dochodowym oraz innych informacji w podziale na poszczególne kraje.

W myśl wprowadzonych regulacji obowiązek sporządzenia, publikowania i udostępnienia sprawozdania o podatku dochodowym będzie ciążył na:

- / jednostce dominującej najwyższego szczebla, jeżeli przychody ujęte w rocznym skonsolidowanym sprawozdaniu finansowym tej jednostki przekraczają dla każdego z dwóch ostatnich lat obrotowych kwotę 3 500 mln zł;
- / jednostce samodzielnej, jeżeli przychody ujęte w rocznym sprawozdaniu finansowym tej jednostki przekraczają dla każdego z dwóch ostatnich lat obrotowych kwotę 3 500 mln zł.

Obowiązek ten będzie dotyczyć wyłącznie jednostek dominujących najwyższego szczebla i jednostek samodzielnych będących spółkami kapitałowymi, spółkami kapitałowo-akcyjnymi, bądź spółkami jawnymi lub komandytowymi, których wszystkimi współnikami ponoszącymi nieograniczoną odpowiedzialność są spółki kapitałowe, spółki komandytowo-akcyjne lub spółki z innych państw o podobnej do tych spółek formie prawnej.

Nowelizacja wprowadza zmiany w ustawie z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz.U. z 2023 r. poz. 120, 295 i 1598), ustawie z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz.U. z 2023 r. poz. 685, 825 i 1705) oraz w ustawie z dnia 11 maja 2017 r. o biegłych rewidentach, firmach audytorskich oraz nadzorze publicznym (Dz.U. z 2023 r. poz. 1015, 1723 i 1843).

Nowe przepisy będą miały zastosowanie po raz pierwszy do sprawozdania o podatku dochodowym za rok obrotowy rozpoczynający się po dniu 21 czerwca 2024 r.

Podstawa prawna: Ustawa z dnia 12 kwietnia 2024 r. o zmianie ustawy o rachunkowości oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 619).

Rada Ministrów przyjęła projekt ustawy DAC-7

W dniu 9 kwietnia 2024 r. Rada Ministrów przyjęła projekt ustawy o zmianie ustawy o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami oraz niektórych innych ustaw (DAC7).

Ustawa nałoży na operatorów platform cyfrowych obowiązek gromadzenia i przekazywania administracji podatkowej informacji o sprzedawcach, którzy dokonali transakcji za pośrednictwem tych platform. Co istotne drobni i okazjonalni sprzedawcy towarów, którzy w ciągu roku dokonali mniej niż 30 transakcji tego rodzaju a łączne wynagrodzenie z tego tytułu nie przekroczyło w danym roku równowartości 2 tys. euro są wyłączeni z corocznego raportowania przez operatorów platform cyfrowych do Szefa Krajowej Administracji Skarbowej.

Projektowane przepisy implementują tzw. dyrektywę DAC7, tj. dyrektywę Rady (UE) 2021/514 z dnia 22 marca 2021 r. zmieniającą dyrektywę 2011/16/UE w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania.

Ustawowy obowiązek gromadzenia i przekazywania informacji o sprzedawcach, którzy dokonali transakcji za pośrednictwem platform, ma dotyczyć takich podmiotów jak:

- / internetowe platformy e-handlu,
- / platformy rezerwacji noclegów,
- / platformy najmu środków transportu,
- / platformy służące zamawianiu przejazdów samochodem.

Zgodnie z informacjami przekazanymi na stronie Ministerstwa, planowo nowe **przepisy mają wejść w życie od 1 lipca 2024 r.**

INTERPRETACJE / ORZECZENIA

Najem krótkoterminowy to nie najem

W interpretacji indywidualnej z dnia 14 marca 2024 r. Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej wskazał, że ustawodawca mówiąc o dozwolonej działalności fundacji rodzinnej w zakresie najmu nieruchomości wyraźnie wskazuje, że może to być tylko ściśle taka działalność.

W związku z powyższym, zdaniem Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej, nie może to być działalność, która polega na świadczeniu innej usługi, w której usługa najmu nieruchomości ma charakter dominujący, czy też z którą jakkolwiek jest związana usługa najmu.

Zgodnie z art. 5 ust. 1 pkt. 2 Ustawy Fundacja rodzinna może wykonywać działalność gospodarczą m.in. **w zakresie najmu, dzierżawy lub udostępniania mienia do korzystania na innej podstawie.**

W przytaczanej interpretacji indywidualnej Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej stwierdził, że nie można uznać za przejaw wyżej wymienionej działalności, działalności polegającej na krótkoterminowym najmie. W ocenie organu podatkowego najem czy dzierżawa charakteryzują się stosunkowo dużym sformalizowaniem – zwyczajowo zawierana jest stosowna umowa, w której określone są prawa i obowiązki najemcy/dzierżawcy oraz wynajmującego/wydzierżawiającego. Nierzadko podpisany jest również protokół zdawczo-odbiorczy, a najemca/dzierżawca zobowiązany zostaje do przestrzegania regulaminu oraz uiszczenia kaucji zabezpieczającej. **Dla umów tego rodzaju charakterystyczny jest również okres, na jaki następuje udostępnienie miejsca (domu, lokalu czy pokoju), z reguły obejmuje on dłuższe okresy czasowe.** Rozliczenie usługi ma charakter cykliczny, płatność zwyczajowo przyjmowana jest w okresach miesięcznych, kwartalnych lub rocznych. Najem czy dzierżawę wyróżnia także brak zmienności podmiotu, któremu udostępniana zostaje nieruchomość lub jej część.

W związku z powyższym organ podatkowy jednoznacznie podkreślił, że najem krótkoterminowy mieści się w działalności dozwolonej określonej w art. 5 ust. 1 pkt. 2 Ustawy.

Jednocześnie powyższe stanowisko zostało wyrażone również w Interpretacji Indywidualnej z dnia 19 grudnia 2023 r., 0111-KDIB1-3.4010.662.2023.2.AN.

Podstawa prawna:

Pismo z dnia 19.12.2023 r., wydane przez: Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej, 0111-KDIB1-3.4010.662.2023.2.AN, Zwolnienie z CIT fundacji rodzinnej.

Pismo z dnia 14.03.2024 r., wydane przez: Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej, 0111-KDIB1-2.4010.53.2024.1.ANK, Zwolnienie z CIT fundacji rodzinnej - dochód z najmu.

Podwyższone koszty pracownicze również w przypadku pracy zdalnej

W interpretacji indywidualnej z dnia 22 marca 2024 r. Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej wskazał, że kto wykonuje swoje obowiązki zdalnie w miejscowości położonej poza siedzibą pracodawcy, ten ma prawo do wyższych kosztów uzyskania przychodu.

Zgodnie z art. 22 ust. 2 pkt. 1 Ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (tj. Dz. U. z 2024 r. poz. 226 z późn. zm.) pracownikom przysługują miesięczne koszty uzyskania przychodu w wysokości 250 zł, miesięcznie, a za rok podatkowy łącznie nie więcej niż 3.000 zł. Jeżeli jednak miejsce stałego lub czasowego zamieszkania podatnika jest położone poza miejscowością, w której znajduje się zakład pracy i podatnik nie uzyskuje dodatku za rozłąkę koszty uzyskania przychodu, o których mowa powyżej wynoszą odpowiednio 300 zł miesięcznie oraz nie więcej niż 3.600 zł rocznie.

W przedmiotowej sprawie Wnioskodawcą była spółka, która zatrudnia pracownika w formie zdalnej. Pracownik wykonuje swoją pracę w miejscu zamieszkania, które jest położone w innej miejscowości niż ta, w której znajduje się siedziba spółki. Jak wskazała Spółka, pracownik nie dostaje dodatku za rozłąkę, natomiast w przypadku wezwania do biura są mu wypłacane jedynie świadczenia z tytułu podróży służbowej.

Zdaniem Spółki miejsce zamieszkania pracownika zdalnego jest również zakładem pracy, w związku z czym przysługują mu wyłącznie podstawowe koszty podatkowe w wysokości 250 zł.

Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej nie podzielił jednak stanowiska Spółki wskazując jednocześnie, że w przypadku, gdy miejsce stałego lub czasowego zamieszkania pracownika jest położone poza miejscowością, w której znajduje się zakład pracy, to niezależnie od faktycznego miejsca wykonywania pracy zdalnej pracownikowi przysługują podwyższone koszty uzyskania przychodów. Wyjątek stanowią sytuacje, gdy pracownik otrzymuje:

- / dodatek za rozłąkę lub
- / zwrot kosztów dojazdu niezaliczony do przychodów podlegających opodatkowaniu.

Podstawa prawna: Pismo z dnia 22.03.2024 r., wydane przez: Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej, 0115-KDIT2.4011.70.2024.2.KC,

Skutki podatkowe nieodpłatnego przekazania składników związanych z działalnością gospodarczą żony do działalności gospodarczej męża

Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej w interpretacji indywidualnej z dnia 11 kwietnia 2024 r. w sprawie o sygn. akt 0111-KDIB2-3.4015.26.2024.4.ASZ potwierdził, że nieodpłatne przekazanie składników związanych z działalnością gospodarczą żony do działalności gospodarczej męża na podstawie protokołu, jako niewymienione w katalogu czynności podlegających opodatkowaniu podatkiem od spadków i darowizn nie podlega opodatkowaniu tym podatkiem.

Wnioskodawczyni rozważa zakończenie prowadzenia swojej działalności gospodarczej i planuje nieodpłatnie przekazać składniki z nią związane na rzecz swojego męża, który ma zamiar rozpocząć własną działalność gospodarczą w tym samym obszarze. Małżonkowie funkcjonują w ustroju wspólności majątkowej małżeńskiej od czasu zawarcia małżeństwa. Przekazanie nie będzie wynikać z umów czy czynności cywilnoprawnych określonych w Kodeksie cywilnym, takich jak umowa darowizny czy sprzedaży. Zamiast tego, ma być formalizowane poprzez protokół.

Kobieta argumentuje, że w kontekście obowiązującej wspólności majątkowej małżeńskiej, nieodpłatne przekazanie składników związanych z działalnością gospodarczą na rzecz męża nie kwalifikuje się jako darowizna i nie powinno podlegać opodatkowaniu podatkiem od spadków i darowizn. W celu uzyskania oficjalnego potwierdzenia swojego stanowiska, zwróciła się do organu podatkowego o interpretację przepisów.

Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej potwierdził, że nieodpłatne przekazanie składników związanych z działalnością gospodarczą żony na rzecz działalności gospodarczej męża nie będzie podlegać opodatkowaniu podatkiem od spadków i darowizn. Organ podatkowy argumentował swoją decyzję, powołując się na przepisy ustawy o podatku od spadków i darowizn. Wyjaśnił, że katalog czynności opodatkowanych tym podatkiem, zdefiniowany w art. 1 ust. 1 i 2 tej ustawy, jest zamknięty. Zgodnie z nim, jedynie określone w nim tytuły nabycia majątku podlegają opodatkowaniu podatkiem od spadków i darowizn.

Następnie organ odniósł się do postanowień Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego, które stanowią, że po zawarciu małżeństwa między małżonkami powstaje wspólność majątkowa obejmująca aktywa zgromadzone w trakcie trwania małżeństwa. W świetle tego, przekazanie składników majątkowych jednego współmałżonka na rzecz drugiego nie zmienia własności majątku poza już istniejącymi ramami wspólności majątkowej.

Podstawa prawna: Pismo z dnia 11.04.2024 r., wydane przez: Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej, 0111-KDIB2-3.4015.26.2024.4.ASZ, Przekazanie składników majątkowych małżonkowi jako nieobjęte podatkiem od darowizny.

WYROKI SĄDOWE

Wyrok WSA w Warszawie w sprawie przedawnienia terminu

W wyroku z dnia 27 marca 2024 r. w sprawie o sygn. akt III SA/Wa 2577/23 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie orzekł, że o instrumentalnym biegu terminu przedawnienia można mówić nie tylko wtedy, gdy pomiędzy wszczęciem postępowania karnoskarbowego a terminem przedawnienia zostało mniej niż trzy miesiące.

W przedmiotowej sprawie WSA uznał, że nie doszło do skutecznego zawieszenia biegu przedawnienia w VAT, pomimo, że postępowanie karnoskarbowe zostało wszczęte na siedem miesięcy przed upływem terminu przedawnienia zobowiązań podatkowych.

Zdaniem podatnika organ podatkowy rozpoczął przedmiotowe postępowanie tylko i wyłącznie instrumentalnie, tak aby nie dopuścić do przedawnienia zobowiązania w VAT.

Organ podatkowy nie podzielił jednak stanowiska podatnika, ponieważ zgodnie z wyrokiem NSA jedną z przesłanek świadczących o instrumentalnym wszczęciu postępowania karnoskarbowego jest bliski czas pomiędzy wszczęciem takiego postępowania a terminem przedawnienia.

Zdaniem, organu podatkowego, wszczęcie postępowania w terminie 7 miesięcy przed upływem terminu przedawnienia wyklucza zarzut instrumentalności.

Z powyższym stanowiskiem nie zgodził się jednak Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, który uchylił decyzję organu podatkowego. Jak wskazał WSA, organ podatkowy zgłosił zastrzeżenia do rozliczeń podatnika już n etapie kontroli podatkowej, zatem od tego momentu upłynęło dostatecznie dużo czasu, aby wszcząć i przeprowadzić postępowanie karnoskarbowe.

Jednocześnie WSA w Warszawie zauważył, że organ podatkowy nie podjął żadnych innych czynności procesowych, przykładowo nie przesłuchano świadków, nie sporządzono i nie ogłoszono postanowienia o przedstawieniu zarzutów i nie przeprowadzono we własnym zakresie jakiegokolwiek postępowania dowodowego.

Zdaniem WSA powyższe okoliczności przesądzają o instrumentalnym charakterze postępowania.

Podstawa prawna: Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 27 marca 2024 r., sygn. akt III SA/Wa 2577/23

Sprzedż spółki pozbawia rodzinę zadośćuczynienia za śmierć bliskiego

W wyroku z dnia 29 marca 2024 r., sygn. akt II CSKP 205/23 SN orzekł, że przyszły nabywca firmy nie ponosi odpowiedzialności za zobowiązania poprzedniej spółki, o ile dochował należytej staranności w procesie nabycia.

Przedmiotowa sprawa dotyczy śmiertelnego wypadku przy pracy młodego pracownika, którego rodzina domagała się zadośćuczynienia za poniesione straty emocjonalne.

W niniejszej sprawie, mimo że sąd pierwszej instancji zasądził zadośćuczynienie na rzecz rodzin poszkodowanych, Sąd Apelacyjny nie podzielił stanowiska sądu I instancji, wskazując jednocześnie na istotne kwestie prawne związane z przejęciem spółki.

Kluczowym punktem wyroku Sądu Apelacyjnego było stwierdzenie, że nowy właściciel nie miał świadomości o zobowiązaniach finansowych poprzedniej spółki, a więc nie może być pociągnięty do odpowiedzialności za te zobowiązania. Jednakże, zgodnie z art. 55⁴ kodeksu cywilnego, odpowiedzialność ta mogłaby zaistnieć, gdyby nowy właściciel miał wiedzę o istniejących zobowiązaniach oraz nie dochował należytej staranności w procesie przejęcia firmy. Sprawa ta wywołała dyskusję na temat granic odpowiedzialności nabywcy i konieczności zachowania należytej staranności przy transakcjach tego typu.

Od wyroku sądu II instancji wniesiono skargę kasacyjną. Sąd Najwyższy orzekł jednak, że przyszły nabywca firmy nie ponosi odpowiedzialności za zobowiązania poprzedniej spółki, o ile dochował należytej staranności w procesie nabycia. W związku z tym, mimo że spółka zmieniła właściciela, nowy właściciel nie jest zobowiązany do wypłaty zadośćuczynienia rodzinie pracownika, który zmarł w wyniku wypadku w zakładzie pracy.

Podstawa prawna: Ustawa z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (tj. Dz. U. z 2023 r. poz. 1610 z późn. zm.).

Rozbijanie należności z jednego kontraktu pozbawia kosztów uzyskania przychodu

Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 16 kwietnia 2024 r. oddalił skargę kasacyjną od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 5 listopada 2020 r. o sygn. akt SA/Wa 331/20 na interpretację indywidualną Szefa Krajowej Administracji Skarbowej z dnia 6 grudnia 2019 nr DPP13.8221.196.2017.CPIJ potwierdzając tym samym, że limitu płatności bezgotówkowych, od którego zależy prawo do kosztów nie można dochodzić poprzez rozbijanie na kilka faktur. Przy umowie ramowej o współpracę należy do niej przyporządkować wszystkie płatności jako do jednej transakcji.

W przedmiotowej sprawie chodziło o wykładnię przepisów ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych dotyczących kosztów podatkowych. Skarżąca wystąpiła o wydanie interpretacji indywidualnej, w której wyjaśniła, że zajmuje się prowadzeniem kilku aptek a w swojej działalności rozlicza się zarówno gotówkowo, jak i bezgotówkowo. Jak wskazała Skarżąca, dostawy leków z hurtowni następują na podstawie umowy ramowej o współpracę, która określa jej warunki.

Skarżąca podkreśliła, że umowa ramowa jednoznacznie wskazuje na konieczność rozpatrywania każdego zamówienia jako odrębnego zlecenia na dostawy towarów. Jak wynika z wyjaśnień przekazanych we wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej, w oparciu o tak ustalone warunki współpracy wystawiane są gotówkowe faktury VAT, których wartość jednorazowo nie przekracza kwoty 15 tysięcy złotych. Niemniej jednak, jak wskazała Skarżąca, ze względu na rozmiar swojej działalności w okresie obowiązywania danej umowy o współpracę łączna wartość faktur VAT z pewnością przekroczy tę kwotę.

Zdaniem Skarżącej, w przypadku zapłaty gotówkowej za fakturę VAT na kwotę mniejszą niż 15 tysięcy złotych będzie mogła ona ją rozliczyć w kosztach podatkowych, nawet jeżeli łączna wartość faktur VAT wystawiona na podstawie umowy ramowej przekroczy tę kwotę. Zdaniem Spółki, w tym przypadku zastosowania nie znajdzie ograniczenie wynikające z art. 15d ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych.

Początkowo organ podatkowy uznał stanowisko Skarżącej za prawidłowe, jednakże w późniejszym czasie zmienił swoje zdanie stwierdzając, że jednorazową transakcją w spornym przypadku jest umowa o współpracy, a nie poszczególne wynagrodzenia wypłacane na podstawie faktury VAT.

Skarżąca nie zgodziła się ze stanowiskiem organu podatkowego i złożyła skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego. WSA w Warszawie przypomniał, że zgodnie z art. 15d ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania interpretacji podatnicy nie mieli prawa do zaliczenia do kosztów wydatku w tej części, w jakiej płatność dotycząca transakcji z art. 22 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej (obecnie jest to art. 19 ustawy prawo przedsiębiorców) jest dokonywana bez pośrednictwa rachunku płatniczego.

WSA w Warszawie uznał za jednorazową transakcję umowę o współpracy a nie poszczególne zamówienia składane na jej podstawie. Podkreślił, że sporny limit nie jest „odnawialny” w ramach jednej umowy. Odnosi się on do całej umowy, a nie do poszczególnych zamówień, które mogą być ustalane przez strony w dowolny sposób. W przeciwnym razie istniałaby możliwość „sztucznego” dzielenia transakcji.

Z przyjętym przez Wojewódzki Sąd Administracyjny stanowiskiem zgodził się Naczelny Sąd Administracyjny podkreślając tym samym, że wykładnia prezentowana przez Skarżącą powodowałaby nieużyteczność przepisu art. 15d ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych. NSA zwrócił również uwagę na cel ww. przepisu, który ma uszczelniać obrót i przeciwdziałać praniu brudnych pieniędzy. Uznanie, że limit odnosi się do faktury, pozwalałoby na łatwe obejście tego obostrzenia. Wystarczyłoby, bowiem podpisanie umowy ramowej.

Wyrok jest prawomocny.

Podstawa prawna:

Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 16 kwietnia 2024 r. w sprawie o sygn. akt II FSK 890/21,

Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 5 listopada 2020 r. w sprawie o sygn. akt III SA/Wa 331/20,

Pismo z dnia 6.12.2019 r., wydane przez: Szef Krajowej Administracji Skarbowej, DPP13.8221.196.2017.CPIJ.

Waloryzacja środków zgromadzonych na rachunku prowadzonym przez SKOK jest przychodem z kapitałów pieniężnych

W wyroku z dnia 17 kwietnia 2024 r. w sprawie o sygn. akt I SA/Gd 186/24 Wojewódzki Sąd Administracyjny orzekł, że waloryzacja środków zgromadzonych na rachunku prowadzonym przez Spółdzielczą Kasę Oszczędnościowo-kredytową jest przychodem z kapitałów pieniężnych.

Sprawa dotyczyła SKOK, która prowadzi między innymi imienne rachunki płatnicze swoich członków. W roku 2016 do ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych dodano art. 13a, zgodnie z którym umowa imiennego rachunku członka kasy ulega rozwiązaniu z:

- / dniem śmierci członka kasy albo
- / upływem 10 lat od dnia wydania przez członka kasy ostatniej dyspozycji dotyczącej tego rachunku, chyba że umowa lokaty była zawarta na czas oznaczony dłuższy niż 10 lat.

W powyższym przypadku zgromadzone środki nie są oprocentowane tylko podlegają waloryzacji od dnia wygaśnięcia umowy imiennego rachunku członka kasy do dnia ich wypłaty uprawnionej osobie.

Zdaniem SKOK przedmiotowa waloryzacja nie oznacza powstania przychodu podatkowego w związku z czym nie zachodzi konieczność pobierania zryczałtowanego podatku dochodowego. Powyższe podyktowane jest faktem, że waloryzacja nie powoduje zwiększenia aktywów podatnika, a zatem nie stanowi przysporzenia majątkowego.

Z powyższym stanowiskiem nie zgodził się jednak Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej, ponieważ w wydanej interpretacji indywidualnej z dnia 7 grudnia 2023 r., sygn. 0115 KDIT2.4011.477.2023.1.łS stwierdził, że waloryzacja świadczeń pieniężnych **jest przysporzeniem majątkowym**, a tym samym stanowi przychód.

Jednocześnie Dyrektor KIS zauważył, że waloryzacja nie mieści się w definicji dochodów z odsetek lub innych przychodów od środków pieniężnych zgromadzonych na rachunku podatnika lub w innych formach oszczędzania, przechowywania lub inwestowania. W konsekwencji nie jest to przychód z kapitałów pieniężnych, od których SKOK musiałby pobrać zryczałtowany podatek dochodowy

Z zaprezentowanym przez Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej stanowiskiem zgodził się Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku podkreślając, że waloryzacja dokonywana na podstawie ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych stanowi dla podatnika przysporzenie majątkowe o definitywnym charakterze, tym samym jest to przychód w rozumieniu art. 11 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, z tym że w ocenie sądu waloryzacja dokonywana na podstawie ustawy o SKOK stanowi przychód z kapitałów pieniężnych, od których spółdzielcza kasa jest zobowiązana pobrać zryczałtowany podatek dochodowy.

Podstawa prawna: Wyrok WSA w Gdańsku z 17 kwietnia 2024 r., sygn. akt I SA/Gd 186/24.

Niniejszy newsletter został przygotowany przez doradców AXELO Prawo i Podatki / AXELO Ostrowski Domagalski i Wspólnicy sp. k. wyłącznie w celach ogólnoinformacyjnych i nie stanowi porady w rozumieniu polskich przepisów. Nie powinni Państwo opierać swoich działań/decyzji na treści informacji zawartych w tej prezentacji bez uprzedniego uzyskania profesjonalnej porady.